

Chlumeček

Listopad/prosinec

6/2010

Z obnovovaného interiéru Chlumku

Dvuměsíčník farnosti Luže

Kolokvium v Luži

Otevření Chlumku

Výročí hraběnky

Víkend v Rokytnici

Pouť do Srbců

Křtiny Lucinky

NÁŠ KOSTEL

Již dávno zbožní předkové náš kostel postavili,
v něm s duší věrnou, oddanou, upřímně Boha ctíli.

Mnoho set let již stojí zde a naši farnost střeží,
k nebesům zrak náš pozvedá kříž na kostelní věži.

Je jako maják na moři, jenž v bouřném vlnobití
nám ukazuje večný cíl, účel našeho žití.

Bůh ví, co za ta staletí zde vyslyšeno vzdechů,
když duše bolem uštvaná sem šla si pro útěchu!

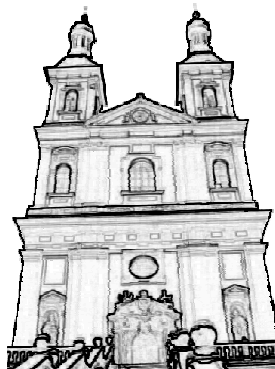
Kolika duším vrátila zde Matka Boží síly,
když je bolesti všedních dnů do prachu porazily!

Je pro nás místem oddechu a zdrojem požehnání,
zde s oltáře při Oběti sám Bůh se k nám sklání.

A až poslední vzpomínka na nás již zmizí v času,
zde Církev má se bude dál modlití za naši spásu,

kéž Kristův kříž, jenž vztyčen jest na jeho věžní bání,
také i naše potomky od všeho zlého chrání!

(Jindřich Soukal)

Chlumeček číslo 6/2010 (Listopad/prosinec)

Redakce: P. J. Hubálek (oJ), L. Zárubová (LZ), L. Urbanová (LU),
M. Doležalová (MD), P. Jirásko (PFJ), T. Vostrovská (TV).

Uvítáme vaše příspěvky i pomoc při tvorbě časopisu.

Uzávěrka příštího čísla 29.12.2010.

Neprodejné.

Vydává: Římskokatolická farnost Luže, Komenského 137,

tel: 469671110, č.účtu 1142883309/0800,

účet na opravu varhan: 1142957339/0800

web: <http://www.chlumek.net>; e-mail: redakcni.rada@chlumek.net

web dieceze HK: www.diecezehk.cz

Je velmi mnoho křesťanů, kteří by byli apoštoly,... kdyby neměli strach. A právě tito křesťané si často stěžují, že je Pán opustil... Modli se směle a s odvahou, a Pán tě promění: z pesimisty v optimistu, z bojácného v odvážného člověka, z malodušného v muže víry, apoštola!

(sv. Josemaría Escrivá – Brázda -103, 118)

Milí čtenáři časopisu Chlumeček,

nedávno jsem viděl dva kluky, jak se prali na ulici. Asi řeknete, že to patří k životu všech dětí. Co mě zarazilo a proto jsem zasáhl, že mezi nimi byl věkový nepoměr. Starší mlátil mladšího a to nelze považovat za nic pěkného. Snad se dá říci, že ten mladší se úspěšně bránil a jak jsem později zjistil, vznikla tato situace proto, že se zastal svého kamaráda. Projevil statečnost.

Před několika dny jsem četl noviny, kde je uveřejněn text „Dva tisíce slov.“ Byl napsán v Literárních novinách v roce 1968. Dnes už mnozí nebudou vědět, o co šlo. Text začíná slovy: Nejdřív ohrozila národ válka. Pak přišly další špatné časy s událostmi, které ohrozily jeho duševní zdraví a charakter. Autor článku L. Vaculík poukazuje na to, s jakou nadějí národ přijal socialismus, ale čeho se dočkal. Dále píše, že většina lidí ztratila zájem o obecné věci a starala se jen o sebe a peníze. Pokazili se vztahy mezi lidmi, ztratila se radost z práce. Pochopitelně také poukazuje i na to, kdo za to nese odpovědnost. Překvapilo mě, jak jeho slova jsou nadčasová. Čas od času vidím, že když jsme vyzváni, abychom se postavili za dobrou věc, mnozí se bojí, jsou pasivní a říkají: „Jakou to má cenu?“ Něco moc důležitého jsme pozbyli, ale snad ne úplně. Pod listinou „Dva tisíce slov“ najdeme velké množství podpisů. Ti, kdo to v 68. roce podepsali, měli z toho nepříjemnosti. Byli bychom i dnes schopní takovým způsobem vyjádřit svůj názor na situaci ve společnosti?

O statečnosti se dost obtížně píše. Co to je statečnost? Je to schopnost překonávat určité překážky, které se nám staví v našem životě do cesty. Statečný není ten, kdo pohrdá životem nebo nemá žádný strach. Statečný si je naopak vědom své zranitelnosti. Je to schopnost snášet určitá zranění, protože si jsem vědom dobra, o které usiluji a ke kterému směřuji. Statečnost najdeme u proroků starého zákona u Jeremiáše, Izaiáše, ale také Davida, který šel proti Goliášovi s prakem a několika kameny. Ve SZ najdeme také statečné ženy, jako byla např. Ester. Z historie zdejšího kraje lze poukázat na zakladatelku poutního chrámu Marii M. E. Žďárskou ze Žďáru jako na ženu statečnou, moudrou a spravedlivou. Existují takový lidé i dnes? Protože je statečnost mezi ctnostmi až na třetím místě, nemohu ji mít, aniž bych byl moudrý a spravedlivý. Není to tedy jakýsi druh fanatismu, kdy dotyčný jde proti zlu bezhlavě. Statečnost pomáhá člověku, aby dokázal žít v pravdě. Statečnost je schopnost překonávat strach. Bázlivý člověk se těžko odhodlá, aby řekl klidně, otevřeně a s láskou, co se mu nelíbí. Proto kdo chce žít v pravdě, brzy pozná, že ji bez statečnosti neobhájí. Základem křesťanské statečnosti je důvěra v Boha. Z dětství si neseme určitou bázlivost, ze tmy, samoty a pustých míst. Mnozí duchovní autoři radí: máš-li z nějakého místa strach, vydej se tam.

Překonej se. Modli se, tvou zbraní je Ježíš, který přemohl veškeré zlo. Strach je očekávání zla. Kdo ale věří v Boha a v to, že on má v ruce život člověka i světa, pak také ví, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.

Své zamyšlení jsem začal vyprávěním o rvačce dvou kluků. Zkušení vychovatelé poukazují na to, že nelze odstranit rvačky ze života dětí. Poměrují si síly, patří to k jejich životu. Z našeho života nelze odstranit veškeré zlo fyzické či morální. V určitých situacích je nutné bojovat se zlem, ale u jiných záležitostí nám nezbyvá nic jiného, než to snášet. Proto ke ctnosti statečnosti patří také trpělivost. A je dobré se modlit, abychom měli dostatek moudrosti i rozhodnosti a v dané chvíli věděli, kdy je potřeba rázně zasáhnout, a co je naopak nutné snášet.

Váš otec Josef

KŘTINY

Datum svého křtu si bude Lucinka Ptáčková jistě pamatovat: konal se totiž 10.10.2010 a my jí přejeme hojnost Božích milostí, ať roste ve zdraví a dělá rodičům jen samou radost.

(redakce)

OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO KŘEŠŤANA

Kompendium katechismu katolické církve

78. Co pak nastává po prvním hříchu?

Po prvním hříchu byl svět zaplaven hříchy, ale Bůh člověka neponechal moci smrti, nýbrž naopak mu tajemným způsobem předpověděl – v „protoevangeliu“ (Gen 3,15) – že zlo bude přemoženo a že člověk bude pozdvižen z pádu. To je první hlásání Mesiáše Vykupitele. Proto bude pád dokonce nazýván šťastná vina, „protože si zasloužil mít takového a tak velkého Vykupitele“ (liturgie velikonoční vigilie).

79. Jaká je Radostná zvěst pro člověka?

Je to zvěst, že Ježíš Kristus, „Syn Boha živého“ (Mt 16,1), zemřel a vstal z mrtvých. V době Heroda Velikého a císaře Augusta, Bůh splnil přísliby učiněné Abrahámovi a jeho potomstvu tím, že poslal „svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsem byli přijati za syny“ (Gal 4,4-5).

80. Jak se šíří tato Radostná zvěst?

První učedníci již od počátku měli vroucí touhu hlásat Krista, aby přivedli lid k víře v Něho. Také dnes se z láskyplného poznání Krista rodí touha hlásat evangelium a učit katechismu to znamená odhalit v jeho Osobě celý plán Boha a uvést lidstvo do společenství s ním.

81. Co znamená jméno „Ježíš“?

Jméno „Ježíš“, dané andělem při Zvěstování, znamená „Bůh je spása“. Vyjadřuje jeho totožnost a jeho poslání, „protože on spasí svůj lid od jeho hříchů“ (Mt 1,21). Petr tvrdí, že „pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4,12).

82. Proč se Ježíš nazývá „Kristus“?

„Kristus“ v řečtině, „Mesiáš“ v hebrejštině, znamená „pomazaný“. Ježíš je Kristus, protože byl posvěcen Bohem, pomazán Duchem svatým pro vykupitelské poslání. Je Mesiášem, na kterého čekal Izrael, poslaný na svět Otcem. Ježíš přijal titul Mesiáše, avšak upřesnil jeho smysl: „ten který sestoupil z nebe“ (Jan 3,13), ukřižovaný a pak zmrtvýchvstalý, On je trpící služebník „který dává život jako výkupné za všechny“ (Mt 20, 28). Od jména Kristus pochází jméno křesťané.

83. V jakém smyslu je Ježíš „jednorozený Boží Syn“?

On je jím v jedinečném a dokonalém smyslu. Ve chvíli křtu a proměnění (na hoře) Otcův hlas označuje Ježíše za svého „milovaného Syna“. Když se sám Ježíš představuje jako Syn, který „zná Otce“ (Mt 11,27), tvrdí, že má jedinečný a věčný vztah k Bohu svému Otcí. On je „jednorozený Boží Syn“ (1 Jan 2,23), druhá Osoba Trojice. Je to střed apoštolské kázání: apoštolové „viděli jeho slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn“ (Jan 1,14).

(Pokračování příště)

SLOVNÍČEK CIZÍCH SLOV - HNUTÍ

Církevní hnutí a komunity – fenomén současné církve, většinou laická společenství snažící se o prohloubení křesťanského života, charakteristická určitou spiritualitou.

Křesťanské vyučování a život (KVŽ)

KVŽ je sdružením, které působí mezi vysokoškolskými studenty v ČR. Jeho kořeny sahají ještě do předrevoluční doby. V roce 1991 bylo KVŽ oficiálně zaregistrováno, od roku 1997 je členem České evangelikální aliance. Členy spojuje víra v Ježíše Krista a zkušenost, že on může přinést do života člověka i společenství opravdovou změnu.

V České republice v současné době studuje na vysokých školách 370.000 studentů. Z průzkumu mezi vysokoškoláky na kolejích vyplývá, že v existenci Boha nebo "něčeho nad námi" věří téměř 40% studentů, avšak jen velmi malé procento z nich má o tom "něčem" či o Bohu konkrétnější představu. Proto se KVŽ snaží těm, kteří mají zájem, poskytnout informace a dát prostor diskutovat a přemýšlet o otázkách víry. Akce jsou otevřeny věřícím i nevěřícím studentům. Některé z aktivit:

- Pravidelná týdenní studentská setkání s přednáškami na různá témata
- Diskuse nad Biblií v malých skupinkách
- Letní kempy angličtiny, sportovní kempy
- Pobyty s biblickým vyučováním
- Drsné akce pro muže, tvořivé večery pro dívky
- Kurzy biblického vzdělávání
- Vyučování a školení vedoucích pracovníků

Snahu sdružení ve zkratce vystihuje shrnutí odpovědí na anketní otázku, v co dvacet let po listopadové revoluci věřit a jakou dnes máme naději. Výpovědi shrnul exprezident Václav Havel takto:

Výpovědi vyzvaných se shodují v tom, že se cosi musí stát ve sféře ducha, ve sféře mravní. Mravní řád musí mít své metafyzické zakotvení. Žijeme v první ateistické společnosti, chybí nám povědomí věčnosti, povědomí nekonečna.

Tato slova dobře vystihují změnu, ke které bychom chtěli naši činností přispět, a to především u mladé generace vysokoškolských studentů. Kromě fyzické a duševní existuje i duchovní stránka či „srdce“ člověka, a ta potřebuje pozornost a proměnu.

Více na <http://www.kvz.cz>

(PFJ)

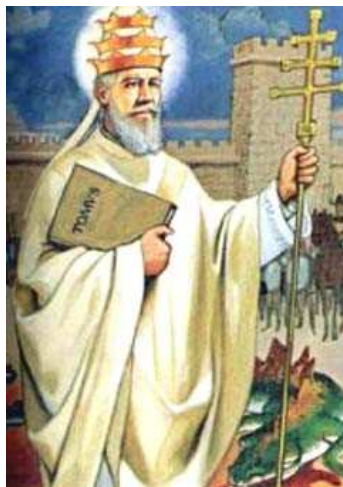

SVATÍ A JEJICH ATRIBUTY

Sv. Lev Veliký, 10.11.

Lev I. a Řehoř I. jsou jediní papežové, kterým dalo potomstvo přívlastek Veliký. Lev se už jako arcijáhen těšil u římského kněžstva veliké vážnosti a sám císařský dvůr ho poslal jako prostředníka do Galie, aby urovnal spor mezi generálem Aetiem a senátorem Aibinem. Za této mise ho zastihla zpráva, že byl zvolen papežem. Úspěšně zasahoval proti sektám: manichejcům, priscilliánům, monofyzitům.

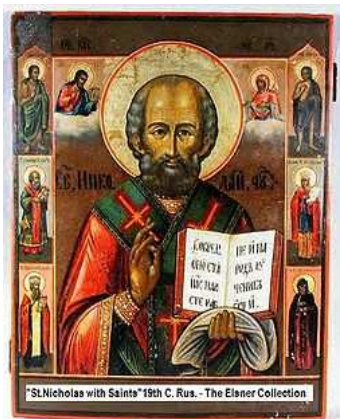
Když se po nerozhodné bitvě na Katalaunských polích stáhl Attila za Rýn a napadl roku 452 severní Itálii, poslal mu císař Valeriánus III. vstříc Lva I. Dojel až do Mantovy a tam se mu podařilo přemluvit Attilu k návratu; hunský vojevůdce kromě toho slíbil uzavřít s říší mír. Podruhé zachránil Lev Řím před vypálením a jeho obyvatele před vyvražděním, když roku 455 po smrti Valentiniana III. napadl vandalský král Geiserich papežské město, slibující bohatou kořist. V Římě nastal velký zmatek, kdo mohl, utekl, navíc nový císař Petronius byl svými vojáky zavražděn; autoritu si udržel jen Lev Veliký. Geiserich se po jednání s delegací, kterou papež vedl, spokojil se čtrnáctidenním pleněním města, uchránil však podle svého slibu apoštolské baziliky. Lev Veliký byl spíš moralista než teolog, nezůstaly po něm žádné spisy, zato kázání a listy, vzácné svým obsahem i jasným, elegantním stylem.

Sv. Mikuláš, 6.12.

O Mikuláši víme jen tolik, že pocházel z Malé Asie a že byl ve čtvrtém století biskupem v Myře v Lykii. Účastnil se prý níkajského koncilu, ale jeho jméno není v seznamu Otců, kteří tam byli; za Diokletiana byl vězněn. Všechno ostatní jsou legendy; nejslavnější z nich se týká tří dcer jeho souseda: Mikuláš se dozvěděl, že otec nemá pro ně věno a že se chystá poslat je za výdělkem na ulici, i vhodil mu v noci oknem do světnice tři měšce zlaťáků.

Uctívání svatého Mikuláše se rychle rozšířilo po celé východní oblasti, takže jen v Konstantinopoli mu bylo zasvěceno dvacet pět kostelů. Je uctíván jako patron námořníků, školáků. Atributy: biskup s berlou, kotva, 3 zlaté koule, měšce nebo jablka.

(PFJ)

POSVĚCOVÁNÍ ČASU

O ČASE

Publikováno ve Zpravodaji Asociace Praha.

Máte doma přesýpací hodiny? Dřevěná skříňka, kterou když otevřete, najdete v ní dvě dřevěné destičky, spojené čtyřmi sloupky. Mezi nimi jsou upevněny jakoby dvě baňky, propojené úzkou škvírkou. V baňkách je ten nejjemnější písek, odměřený tak, aby když propadá z jedné baňky do druhé, trvalo to určitou chvíli. Je jistě fascinující pozorovat padající písek a jen tak, pro zábavu, převracet hodiny, využít nějaký „zbytečný čas“. Při této hře však nemusí zahálet rozum. Jak by řekl Gilbert Keith Chesterton, obyčejné přesýpací hodiny se stanou „ohromnou maličkostí“. Přemýšlet o čase, o té stále plynoucí vodě, je přeci ohromně zajímavé pro lidi již od pradávna.

Starí Řekové byli moudří lidé. Dívali se „do“ přírody, nejen „na“ přírodu. Snažili se poznávat soukolí světa. Když uvažovali o čase, který je, a nás též, obklopuje, museli si jedno slovo „čas“ rozdělit hned na slova tři.

První z nich je čas, jaký známe i my z neobyčejnějších dní. Je měřitelný na sekundy, minuty, hodiny, dny atd. V našem případě je to okamžik mezi dopadem dvou zrníček písku v hodinách.

Druhé slovo pro čas starých a moudrých Řeků by se dal vyjádřit větou: „Teď je ten pravý čas na... (něco).“ Při naší hře s přesýpacími hodinami můžeme pozorovat okamžik, kdy dopadne úplně poslední zrnko a to je právě onen správný čas otočit hodiny.

Třetí slovo pro čas si lze představit jako nějakou dlouhou etapu dějin, éru, ve které je nejdůležitější kvalita nebo intenzita života jako takového. Vždyť i během jednoho otočení našich hodin lze udělat tolik věcí (V pohádkách měl například princ během této určené chvílky poznat princeznu.) V tomto pojetí času se nám může samotný čas vléci nebo utíkat. Utíká, když na něj nemyslíme, vleče se, když jde o život, o život člověka, většinou čím bližšího, tím se náš písek proměňuje v balvan, které dopadají pomalu a těžce.

Pokusím se ihned vztáhnout toto uvažování na čas vánoc. Obecně se říká, že Ježíš Kristus, jehož narozeniny si připomínáme, se narodil v roce 0. Je tedy čas před Kristem a po Kristu. Jeho narození je oním překlopením přesýpacích hodin běhu historie. Malé dítě na jeslích, kterému se přišli poklonit jak ti nejchudší, tak mudrci z Arábie, dalo příštím dějinám jinou kvalitu života. S dvoutisíciletým padáním písku je to zřejmé. Křesťané říkají, že Ježíš ukázal lidskou tvář Boha. Bombardování ukrutnými zprávami o násilí člověka k člověku nás může znepokojoval. Ale copak král Herodes Veliký neusiloval o život dítěte Ježíše? A přesto to dopadlo dobře.

A tak padá písek v přesýpacích hodinách. Kdy dopadne poslední zrnko? Kdo ví. Důležité je nepochybně to, čím tento čas naplníme. Přijměte vyzvání básníka Jana Zahradníčka:

Všeho už zanechat a stavět Betlem
 hodiny volají k vánocům spěchajíce,
 všeho už zanechat, když tmou i světlem
 hniloba naspěch má a let mých svíce
 čadí a plápolá v průvanu za vichřice,
 a nejbliž zhasnutí, když nejprudší má jas;
 jediným dechem přervat hrozí Čas...
 Všeho už zanechat a stavět Betlém
 rok k pádu nachýlený velí mně,
 a zpola odraný a zpola v šatě zkvetlém
 k pomoci nabízí se upřímně,
 k pomoci svolává své těžké cesty,
 kde léto s jesení a jaro po zimě
 přešly už krokem práce a jen suché klesty
 do prázdna lesů praskají a po strništi
 větrná píseň skonání mi z dálky sviští

VYPRŠÍ

Utíká čas
 Mezi prsty písek
 Na zem spadne
 Jak je to snadné
 Vypršíme
 A otevře nás
 Otočí čas
 Vyprší jej
 Do své dlaně

ZÁVĚR

Před očima mi procházely ne jen odstavce, ale dokonce celé knihy o čase, o liturgii, o liturgickém roce. Proto se pokorně skláním před autory, kteří věnovali mnohem více času tomuto tématu. Věřím přesto, že i já přinesu svou trošku k dobru. Že alespoň naznačím čtenáři směr, kudy se mají jeho myšlenky ubírat, chce-li přemýšlet a pak i uskutečňovat posvěcování času.

*Tak jako rok co rok
 vracíme se krok co krok.*

*Tak jako rok co rok
 zpíváme si mnoho slok:
 Že jdeme domů, do domu Otcova
 a že hlas zvonů nás jednou zavolá.*

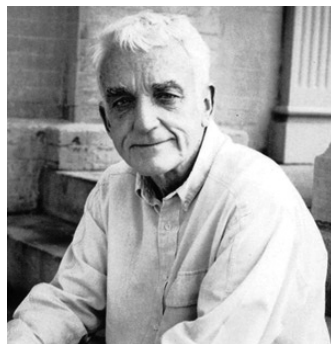
*Tak jako krok co krok
 snažíme se rok co rok...*

(Z knihy P. Šabaka: Posvěcování času, konec seriálu)

OTCOVO DÍTĚ

Brennand Manning

8. února 1956 jsem byl v malé kapli ve městě Loretto v Pennsylvanii znenadání přepaden Ježíšem z Nazareta. Cesta, po níž jsem v uplynulých osmatřiceti letech kráčet, je lemována katastrofálními vítězstvími a velkolepými porážkami, duši ubíjejícími úspěchy a povznášejícími selháními. Nejsou mi neznámá období věrnosti i zrady, chvíle útěchy i sklíčenosti, horlivosti i netečnosti. A byly také chvíle... **ve kterých se obnovila moje vášeň k Bohu.**

Bůh se rmoutí kvůli tomu, že se k němu odmítáme přibližovat, neboť jsme zhřešili a selhali. Jedna věc je cítit se milován Bohem, když máme život pohromadě a všechny naše podpůrné systémy správně fungují. Pak je sebezpětí relativně snadné. Možná si dokonce stěžujeme, že se začínáme mít rádi. Když jsme silní, na vrcholu, ovládáme se, ve skvělé formě, pocit bezpečí v nás přímo krystalizuje.

Ale co se stane, když se nám život rozpadne na tisíc kousků? Co se bude dít, když zhřešíme a selžeme, když se naše sny zřítí, když přijdeme o své investice, když na nás ostatní hledí s podezřením? Co se stane, když se ocitneme tváří v tvář těmto okolnostem?

Bůh nás volá, abychom se přestali skrývat a přišli k němu. Bůh je otec. Bůh nad námi pláče, když nás ochromuje stud a sebenenávist. Dokud nezačneme panikařit, tak se skrýváme. Adam s Evou se skrývali a my všichni je nějakým způsobem napodobujeme. Proč? Protože se nám nelíbí to, co vidíme. Je nepříjemné – nesnesitelné – pohlédnout na své skutečné já. Ale Bůh nás miluje takové, jací jsme ve skutečnosti, ať se nám to líbí, nebo ne. Bůh nás volá, jako volal Adama, abychom vyšli ze svého úkrytu. Žádná vrstva duchovního makeupu nás pro něj neučiní přijatelnějšími. Jeho láska, díky níž existujeme, nás vyzývá, abychom se zbavili své sebenenávisti a vstoupili do Boží pravdy. „Pojďte ke mně,“ říká Ježíš. Uznejte a přijměte mě jako toho, kým pro vás chci být: jako nesmírně soucitného, nekonečně trpělivého a stále odpouštějícího Spasitele, který miluje a nepočítá vám žádnou vinu. Přestaňte si do mě promítat své vlastní pocity ze sebe samých. V tuto chvíli je váš život jak nalomená třtina, ale já ji nedolomím, jako doutnající knot, ale já jej neuhasím. Jste v bezpečí.

Když zakoušíme Ježíšův niterný a upřímný soucit, učíme se být mírní k sobě samým. Do té míry, do jaké dovolíme Ježíšově nezdolné něze, aby pronikla do pevnosti našeho já, se dokážeme osvobodit od nenávisti vůči sobě samým. Kristus chce, abychom změnili svůj postoj vůči sobě samým a společně s ním se postavili proti našemu vlastnímu sebehodnocení. (LU)

EVANGELIUM ZLOMENÝCH (naděje pro ty, s kterými už nikdo nepočítá) Brennand Manning

Evangelium zlomených jsem napsal pro lidi ztrápené, ubité a vyhořelé. Je určeno lidem vláčejícím těžká břemena – lidem, kteří si stále přendávají těžký kufr z jedné ruky do druhé.

Evangelium zlomených jsem napsal sám pro sebe – stejně jako pro všechny ostatní, kdo na cestě zakusili únavu a zklamání.

„Mnohokrát mi lidé kladli otázku: „Brennane, jak ses mohl stát po obrácení alkoholikem?“ Bylo to proto, že jsem trpěl samotou a zklamáním, selhával jsem, byl jsem nejistý, pronásledovaný pocity viny - a přestal jsem se dívat na Ježíše. Setkání s Ježíšem mě neproměnilo v anděla. Ospravedlnění milostí skrze víru znamená, že jsem navázal správný vztah k Bohu.

Toužíme po jednoznačné duchovnosti – zmáčkní, zatáhni, klikni, klikni, nad dalším svatým radostně kvikni. Pokoušíme se v určitém okamžiku vypěstovat určitou konkrétní ctnost. Prozíravost v lednu, pokoru v únoru, statečnost v březnu, umírněnost v dubnu. Máme předtištěné dotazníčky, kam si můžeme zaznamenávat kladné a záporné body. Záporné body by měly mizet, pokud se v květnu setkáš s laskavostí. Jenže květen ne a ne nastat. Někteří křesťané stále prožívají dlouhý leden.

Podle křesťanské legendy jistý svatý poklekl a modlil se: „Drahý Bože, mám jediné velké životní přání. Dej mi milost, abych tě už nikdy neurazil.“ Když to Bůh slyšel, začal se nahlas smát. „Tak tohle by chtěli všichni. Kdybych ale dal tuto milost všem, komu bych mohl odpouštět?“

„Přátelé, pokud toto pro vás není dobrá zpráva, pak jste nikdy nepochopili evangelium milosti.“

Tohoto autora jsem objevila na jedné křesťanské akci. Byl pro mě zcela neznámou osobou, když jsem vzala jeho knihu do ruky a začala si ji se zájmem prohlížet. Povšiml si mě příjemný knihkupec, který mi začal opravdu velice hezky přibližovat životní příběh autora, co všechno prožil a co napsal do svých knih. Pak jsem poděkovala, a odešla na další program. Ovšem večer jsem stála na tom samém místě a musela jsem si tuto knihu koupit (vlastně obě dvě). Nevím, zda vás osloví natolik, jako oslovila mně, každý máme svůj životní příběh, ale určité skutečnosti máme přeci jenom společné a podobné.

Já můžu říct, že nic lepšího, už jsem fakt dlouho nepřečetla. Mám pocit, že k nám Pán opravdu mluví, i když se nám dlouhodobě může zdát, že je tak daleko, mlčí a že nereaguje na naše modlitby, způsobem, jakým bychom si představovali. Třeba já jsem konečně asi dostala odpověď :-). Taky bych vám to přála.

(LU)

KOLOKVIUM V LUŽI

Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly... Příklad 31:10

Poslední slavatovna Marie Maxmiliána Eva Terezie Slavatová-Hieserlová, od jejíhož úmrtí uplynulo 17. října 320 let a je pohřbena v chrámu P. Marie na Chlumku před hlavním oltářem, vpravdě byla tou ženou statečnou, zejména za jejího života na hradě Košumberku.

Dne 9. října 2010 se v Luži konalo kolokvium (vědecká diskuze) při příležitosti prezentace knihy „Luže v dějinách, I. díl“ autora lužského rodáka PhDr. Emila Voráčka, DrSc. a kolektivu. Jednotlivé přednášky byly zaměřeny na celkový vývoj regionu. Vysoce bylo hodnoceno 17. století a život hraběnky zaměřený především na duchovní a hmotný prospěch poddaných.

Ze svého zděděného majetku vytvořila hodnoty, které přetrvaly staletí, třebaže mohla vše použít jen ve svůj prospěch a světské radovánky. Také dědice spravedlivě vyrovnala. Zadlužené košumberské panství dokázala již jako vdova z dluhů zcela vyprostit, zejména svým skromným životem.

Nikdo z místních si nedokáže představit panoráma našeho městečka bez dominanty chrámu na Chlumku, který vstoupil do povědomí celého kraje jako „barokní perla východních Čech“. V současnosti tento hraběnčin odkaz prochází celkovou obnovou interiéru a dne 11. prosince 2010 budou arcibiskupem pražským Mons. Dominikem Dukou požehnány varhany a kostel bude znovu zpřístupněn veřejnosti.

Ostatní prvky chrámu, na které nezbyly finanční prostředky, budou obnoveny, až se podaří získat další peníze. Věříme však, že s pomocí Boží, P. Marie, hraběnky a obětavých dárců zazáří celý chrám opět tak, jak si to zaslouží.

(MD)

Program kolokvia:

Zahájení:

- Ing. arch. TOMÁŠ SOUKUP, starosta města Luže, přivítání účastníků jménem města Luže
- MUDr. VÁCLAV VOLEJNÍK, CSc. ředitel Hamzovy odborné léčebny pro děti a dospělé
- Prof. PhDr. SVATAVA RAKOVÁ, CSc., ředitelka Historického ústavu AV ČR, v. v. i.
- PhDr. EMIL VORÁČEK, DrSc., zást. ved. odd. dějin 20. stol. Historického ústavu AV ČR, v. v. i.

Výzkum malých obcí

- Doc. PhDr. DAVID PAPAŽÍK, Ph.D., katedra historie Filozofické fakulty Univerzity Palackého, Olomouc: *Regionální dějiny jako vědecké badatelské téma?*
- Mgr. IVO ŠULC, ředitel Státního okresního archivu, Chrudim: *Problémy výzkumu malých obcí. Pohled archiváře*
- Mgr. MICHAL ŠTOREK, Státní oblastní archiv Zámorsk: *Archivní fond panství Košumberk*
- PhDr. JAN FROLÍK, CSc., Archeologický ústav AV ČR, v. v. i. spolu s Mgr. JANEM MUSILEM, Muzeum Chrudim: *Nové poznatky archeologického výzkumu počátků středověku a středověku v luži, Košumberku a jejich okolí.*
- Mgr. ZDENĚK VAŠEK, ústav českých dějin Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, Praha: *Luže ve středověku*
- PhDr. FRANTIŠEK ŠEBEK, Východočeské muzeum v Pardubicích. Zámek Pardubice: *Tažení husitů do východních Čech na jaře 1421 a vývoj poměrů na Chrudimsku do r. 1425. Příklad regionální mikroanalýzy.*
- PAVEL FABINI, studující, ústav českých dějin Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, Praha: *Lužská společnost v 16.-17. století a její proměny.*
- Mgr. HYNEK FRIDRICH, Státní okresní archiv Kladno: *Marie Maxmiliána Eva Terezie, rozená hraběnka ze Žďáru a Luže.*
- doc. PhDr. JIŘÍ MIKULEC, CSc. Historický ústav AV ČR, v. v. i., Praha: *Barokní zbožnost a Chlumek u Luže.*

Slavnostní večer

Sál divadla - sokolovny luže: Otevření sálu s výstavou fotografií „Luže v proměnách času“.

Prezentace „Zastřešení renesančního paláce Košumberka“, Ing. JAN VINAŘ, MURUS, s. r. o. Praha.

Prezentace monografie Luže v dějinách 1. díl, Emil Voráček a kol., vydalo Město Luže., 2010 (možno zakoupit na MěÚ Luže).

Koncert: QUARTETTO DI GIOIA, Brno. Skladby Josepha HAYDNA a Antonína DVOŘÁKA. Úvodní slovo PhDr. Ludvík Kašpárek.

Raut pro účastníky kolokvia a pozvané hosty.

Římskokatolická farnost Luže

Vás srdečně zve

11. prosince 2010 v 10.00 hodin

na slavnostní znovuotevření
poutního chrámu Panny Marie na Chlumku v Luži
Po dokončení obnovy interiéru

Mgr. Josef Hubálek
Farář ŘKF Luže

10.00 hodin

Žehnání varhan

**Slavnostní bohoslužba – hlavní celebrant
Pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka OP**

VÍKEND V ROKYTNICI

Pěkné zářijové dny slibovaly hezký prodloužený víkend o svatováclavských časech, kdy byl naplánován farní pobyt v Rokytnici nad Jizerou. Takto naladěna se v pátek sjela většina účastníků. Přivítala nás známá fara a milí lidé, kteří spolu chtěli strávit společný čas. Večer jsme plánovali, kam se příští den vydáme. Byla vybrána cesta na Dvoračky. Ráno jsme tedy v plném počtu vyrazili. Z důvodu kočárkové dopravy nejmladších účastnic jsme volili pozvolnější zpevněnou cestu, ale přesto jsme se i při chladném počasí pěkně zapotili. Kdo to zná, tak ví, že v okolí Rokytnice je krásná příroda a i přes zataženou oblohu byly hezké výhledy. Nakonec jsme dorazili na horskou chatu Dvoračky, kde jsme měli oběd. Odtud už jsme to vzali pěkně z kopce domů. Navečer začalo poprchávat, ale přesto se šel někdo ještě projít, stihl mši svatou nebo hrál ping pong. Večer jsme se sešli ve společenské místnosti, ale byli jsme unavení a šli brzo spát. Ráno jsme se probudili do deštivého dne. Po zjištění, kdy začíná mše svatá, jsme naskákali do aut a jeli do Jablonce nad Jizerou. Stihli jsme ji včas. Odpoledne stále pršelo a tak jsme se rozhodli navštívit sklárny v Harrachově. Tam jsme zjistili, že limit návštěvníků byl již vyčerpán, ale otevřeno mělo sklářské muzeum, obchod skla a restaurace s místním pivem. Výstava v muzeu byla velmi pěkná a i v ostatních jmenovaných si každý přišel na své. Večer jsme se opět společně sešli. Děvčata pro nás připravila hru, kdy měli vylosovaní zahrát určený úkol a publikum hádalo, o co jde. Tak jsme spolu strávili společný večer. Ráno stále pršelo a tak jsme se postupně rozjízďeli domů. I přes nepřízeň počasí můžeme říci, že i tentokrát byl farní víkend pěkný.

(Josef Vostrovský)

POUŤ V SRBCÍCH

V neděli 10. října 2010 sloužil pan farář Josef Hubálek mši svatou v kapli zasvěcené Panně Marii Růžencové v nedalekých Srbcích. Moderně zařízený interiér kaple působí velice útulně a má zvláštní kouzlo. Každoročně v tuto dobu se zde schází skupinka farníků z blízkého okolí, aby spolu s domácími obyvateli oslavili svátek Panny Marie. A protože nedělní odpoledne bylo plné sluníčka, dorazili někteří poutníci na koláč. A to mělo, jak se později ukázalo, i své velké výhody. Po mši svaté nás pan Doležal totiž pozval do místní hospůdky na malé občerstvení. Bylo to milé setkání a příjemně prožité nedělní odpoledne. Tak příští rok zase v Srbcích?

(Ivana Rejkubová)

PROSTOR A ČAS

Jsou to dvě neodmyslitelné skutečnosti, které nás provází na každém kroku našeho pozemského žití nejen svou vzájemnou vazbou. Prostor, to je krajina, do které jsem byli z vůle Boží vsazeni, ve které žijeme, a čas je běh našeho žití a je nám ukrajován den po dni, že to někdy nestačíme ani sledovat a díky, že máme kalendář.

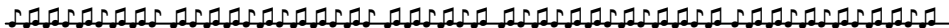
Žel, mnozí co jsme již v letech, namáme dobré vzpomínky na ta dvě smutná údobí minulého století, které namnoze poznamenalo náš osobní postoj, v neblahém případě i charakter. Ale které generace minulých dob na tom bylo lépe? Vždy určitá část lidí doplácela na páchané zlo vládnoucí kastou. Všichni ti, co nezištně trpěli, měli většinou velkou oporu a sílu v tom, že hluboce věřili a s pomocí Boží zdolávali všechny ty nesmyslné útrapy, někdy i za ztrátu života. Kde vlastně bylo svědomí těch, co se takových zvěrstev dopouštěli? A přesto, jak málo nás poučila zkušenost, kam se to zas ženeme?

Končíme uplynulé období a vstupujeme do další desítky načatého století. Kéž by nás Všemohoucí vedl svým desaterem k lepší dokonalosti. Vždyť přece záleží tolik na každém z nás a to v každém čase, který je nám dopřán žít. Co jsou platná mnohá předsevzetí, která tak často zapomínáme. Zato každý dobrý náš skutek má jinde větší význam. Buďme sestrami a bratry jeden druhému a poznáme brzy plody našeho jednání. Prosme Všemohoucího o Jeho nezištnou pomoc, kéž v Jeho požehnání je veškeré naše počínání.

(Jiří Mikan)

ohlasy z kůru

BŮH, V KTERÉHO NEVĚŘÍM

Nikdy nebudu věřit v Boha, který by nestál o člověka a neměl v něm zalíbení,
 v Boha, který by si přál, abych se ho bál, a který by číhal na člověka, jak ho
 "nachytat" při hříchu,
 v Boha, který by vyžadoval, abychom každou zkoušku složili jen na výbornou,
 v Boha, který by hrozbou ohně stíhal každou lidskou radost,
 v Boha neschopného pochopit, že děti se někdy zatoulají, a že zapomínají,
 v Boha, který by nenabízel nové setkání tomu, kdo ho opustil,
 v Boha, který by neměl pro každého člověka zvláštní osobní a jen jemu
 určené slovo,
 v Boha, který by překážel člověku růst, měnit sebe a svět k lepšímu,
 v Boha, který by odsuzoval hmotu,
 v Boha, který by odsuzoval sexualitu,
 v Boha, který by nebyl láska a nedovedl proměnit v lásku všechno, čeho se
 dotkne,
 v Boha, který by navždy zničil tělo, místo aby je vzkřísil,
 v Boha, který by se staral o duše a ne o lidi,
 v Boha, kterého by se nemuseli bát bohatí, před jejichž dveřmi je bída a
 hlad,
 v Boha, který by si liboval v bolesti,
 v Boha lidí, kteří si myslí, že milují Boha, když nemilují nikoho,
 v Boha lidí, kteří chodí do kostela a přitom nepřestávají lhát, krást a donášet,
 v Boha těch, kteří si nikdy nezašpiní ruce a nic neriskují,
 v Boha, který by ve jménu naděje na věčný život bránil úsilí o přetváření
 světa,
 v Boha kazatelů, kteří mají hotovou odpověď na všechny otázky,
 v Boha, který by byl monopolem jen jedné církve, rasy či kultury,
 v Boha, který by nebyl přítomen všude, kde se lidé milují,
 v Boha, kterého by bylo možné potkat jen v kostele,
 v Boha - naivního stařečka, kterého můžeme využívat dle libosti,
 v Boha, kterého by mohli pochopit jen lidé moudří a zralí,
 v Boha bez tajemství,
 v Boha, v kterého bych nemohl doufat proti vší naději.
 Ano, můj Bůh je ten jiný Bůh.

(Kardinál Maximos IV.)

Ahoj holky a kluci!

Venku prší, fouká a listí „lítá“ po zahradě. Jeden by řekl, že to stojí lidově za houby. Přesto je na této době něco, co stojí opravdu za TO. Přejde totiž Sv. Mikuláš a potom 24.12. náš milý malý Ježíšek.

Přeji Vám holky a kluci moji ušatí, abyste se na příchod Ježíška dobře připravili. Abyste nepřišli k jeho jesličkám s prázdnou, ale přinesli mu nějaký dobrý skutek nebo něco, co jste si pro něj odepřeli.

Jupííííí, už aby byl tu!

O biskupu Mikuláši

V městě Myra postrádali lidé dlouhé měsíce . Všechno uschlo. Když lidé neměli , nemohli ani péct . I malé plakaly hladem. A domácí   umírala. Tu lidé přišli k Mikulášovi. Prosili: „Pomoz nám! Mnoho obyvatel města, zvláště   a umírají hladem!“

Den nato přijela do přístavu . Byla plná s . byly však pro císaře. vyhledal kapitána. Prosil ho: „Dej nám nějaký s . Nechceme to zadarmo. Dám ti .“ Kapitán však nechtěl. patří císaři. Kdyby chyběl jediný , kapitána by potrestali. řekl: „Slibuji ti, že když u císaře vyložíte, nebude žádný chybět! Bůh ví, že potřebujeme, a zařídí to.“ Kapitán mu uvěřil. Vyložili s , aby všichni obyvatelé Myry měli dost. Lidé se radovali a hned napekli , aby nikdo nehladověl. stačilo i na to, aby ho zjara zaseli.

 vyplula z přístavu, a když námořníci vykládali pro císaře, opravdu nechyběl ani jeden. Všichni lidé chválili . však řekl: „Ne já, ale Bůh se o nás postaral!“

INFORMACE

- ❖ **Nedělní bohoslužby v Luži:** Kromě poutí se budeme z důvodu oprav interiéru na Chlumku až do 11.12.2010 setkávat v 8:00 a v 9:30 hod. v kostele sv. Bartoloměje v Luži.
- ❖ **Nový chrastecký ples:** Sobota 20.11.2010 od 20:00 v sokolovně v Chrasti. Hraje Taneční dechový orchestr z Chrudimi, vstupné 100,- Kč. Vstupenky lze zakoupit u Pavla Štůly (tel. 775 992 793, 775 992 793) nebo v Trafice v Chrasti na náměstí (budou v předprodeji od listopadu). Těšíme se na vás!
- ❖ **Mikuláš:** Přinese dárky, přivede anděly a odežene čerty v neděli 5.12.2010 po mši svaté v 9:30.
- ❖ **Slavnostní otevření Chlumku:** Sobota 11.12.2010 v 10:00. Arcibiskup Mons. Dominik Duka bude celebrovat slavnostní mši svatou s posvěcením opravených varhan.
- ❖ **Adventní duchovní obnova:** Pátek-sobota 17.12.-18.12.2010, přednáší a celebuje P. Jaroslav Brož.
- ❖ **Vánoční setkání farnosti:** Středa 29.12.2010 na faře v Luži.
- ❖ **Vyslyšené prosby:** Rádi bychom obnovili rubriku Vyslyšené prosby. Prosíme proto Vás, milí čtenáři, posílejte redakci svoje zážitky s Božími dotyky ve Vašem životě. Rádi je anonymně zveřejníme.
- ❖ **Poděkování za jarmark:** Děkuji všem dětem, které se zapojily do zhotovování výrobků pro dobročinný jarmark i všem dárcům, kteří nám poskytli materiál (látky a vlnu) a přispěli dobrým nápadem. Prodávalo se při chlumeckých poutích a výrobky měly úspěch. Při první pouti jsme utržili 776,- Kč, při druhé 535,- Kč a při třetí pouti 195,- Kč. Celkem jsme tedy na opravdu Chlumku získali krásných 1 506,- Kč. Marie Hálová ml.

